

Arrest

nr. 202 129 van 9 april 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. AHMADZADAH
Quellinstraat 37/12
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 22 september 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 augustus 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 februari 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 maart 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat V. HERMANS *loco* advocaat N. AHMADZADAH en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 24 september 1995.

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 27 september 2015 en dient op 2 oktober 2015 een asielaanvraag in.

Op 30 mei 2017 wordt de verzoekende partij op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gehoord.

Op 23 augustus 2017 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, A. W. H. (...), bent een Afghaan van Pashtou origine behorend tot de Omarkhel stam. U bent geboren op 2 mizan 1394 (omgezet naar de westerse kalender: 24 september 1995). Uw moedertaal is Pashtou. Daarnaast spreekt u ook Dari, Engels en in mindere mate Turks en Nederlands. U bent een soennitische moslim en sinds 20.8.1393 (omgezet naar de westerse kalender: 11 november 2014) getrouwd. U bent geboren in het dorp Qarya Yatim van het district Chardara van de provincie Kunduz waar u onafgebroken tot uw vertrek uit Afghanistan woonde.

Nadat u uw secundair diploma behaalde ging u naar de Salam universiteit in Kunduz om zich in te schrijven. De taliban van uw dorp kwamen dit te weten en hebben u dat verboden. U bleef vervolgens thuis en hielp uw familie in de landbouw. Op een ochtend kwamen vier taliban-leden aan uw deur. Uw oom was toen ook bij u thuis. De taliban namen u en uw oom mee om voor hen te gaan vechten. Uw taak was het verzamelen van eten van de dorpelingen voor de taliban strijders. Op de tweede dag werd u in uw been geschoten. U werd naar huis gebracht waar u gedurende een aantal maanden verzorgd werd door een dokter aan huis. In deze periode trouwde u ook. De taliban kwamen na enkele maanden terug om u opnieuw mee te nemen. Uw vader wilde dit niet en heeft u meteen naar het buitenland gestuurd. Onderweg kwam u ook te weten dat uw oom gesneuveld was tijdens de gevechten.

Op 17 februari 2015 verliet u Afghanistan alleen. In Turkije bleef u vier à zes maand vooraleer u uw reis verderzette. Op 27 september 2015 kwam u in België aan waar u op 2 oktober 2015 asiel aanvraagde.

Ter staving van uw asielrelaas legde u uw taskara, uw secundair diploma, de taskara van uw oom, de werkkaart van uw oom, een brief van een arts in België en de enveloppe waarin uw documenten gestuurd werden neer.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Het CGVS kan geen geloof hechten aan uw persoonlijke problemen met de taliban. De geloofwaardigheid van uw relaas wordt ondermijnd door vaagheden. U beweerde dat de vier taliban-leden op een ochtend naar uw huis kwamen waar u zich samen met uw familie en uw oom bevond. U ging de deur openen. De taliban eisten dat u en uw oom met hen mee gingen om te vechten. U riep uw oom die samen met uw vader naar de deur kwam. De taliban hadden een verbale discussie met uw vader en hij ging dan terug binnen. Ondertussen werd u samen met uw oom meegenomen door de taliban.

Meermaals gevraagd om dit belangrijk incident nader te beschrijven slaagde u er niet in om een uitvoerige beschrijving ervan te geven. Uw verklaringen werden getypeerd door vaagheden en gaven geen blijk van doorleefdheid. Gevraagd wie deze taliban-leden precies waren verklaarde u ze niet te kennen. Gevraagd hoe ze eruit zagen antwoordde u vaagweg dat ze kleren aanhadden, lang haar en een baard hadden, hetgeen niet verder gaat dan een stereotiepe beschrijving (CGVS hoorverslag p. 13-14). Nogmaals gevraagd om dit incident in detail te beschrijven herhaalde u net dezelfde feitenopsomming (CGVS p. 14). Men kan nochtans verwachten van iemand die ineens voor de ogen van al zijn familieleden samen met zijn oom door een gewapende bende gedwongen werd meegenomen dat hij deze gebeurtenis met meer inleving en overtuigende details vertelt.

Verder is het evenmin aannemelijk dat u en uw oom gekozen werden door de taliban om samen met hen te gaan vechten. Uw oom is iemand die vroeger bij USAID werkte, aldus uw verklaringen. Hij had twee kinderen van vijf en twaalf jaar (CGVS p. 14). Uzelf schreef zich al eerder in aan de universiteit in Kunduz. U volgde ook nog drie jaar lang privélessen Engels in Kunduz (CGVS p. 3). Uw broer van 32 jaar studeerde af van dezelfde universiteit in Kunduz en werkt nog steeds als leerkracht in Kunduz. Hij heeft ook kinderen (CGVS p. 6). Dat de taliban dergelijke mensen zouden rekruteren, die interesse toonden in de westerse taal, die samenwerkten met de Amerikanen, en die bovendien studeerden aan instellingen waar men volgens de taliban anti-Islamitische zaken leert, is zeer onrealistisch. De taliban hebben immers nood aan mensen die ze kunnen vertrouwen, temeer in een context waar dagelijks

gevochten werd in Kunduz. Uw profiel, noch die van uw familieleden is een profiel dat de taliban snel kunnen vertrouwen. Dergelijke mensen kunnen in een slagveld de taliban zelfs in moeilijkheden brengen. Iemand die onder dwang vecht voor de taliban zal in de meeste gevallen niet zijn best doen om de taliban te helpen tijdens operaties en heeft dan ook weinig bijdrage aan het gevecht waarbij intensief samengewerkt moet worden. Dergelijke niet-overtuigde strijders kunnen bovendien snel wegvlugten en de taliban-leden identificeren bij de autoriteiten waardoor de doelstellingen van de taliban zelf in het gedrang zouden komen. Gedwongen rekrutering blijft volgens de externe informatie nog steeds een uitzondering bij de taliban. De meeste taliban strijders worden gerekruteerd door akkoorden tussen de taliban en de stamleiders. Bovendien nemen ook nog veel mensen deel aan de taliban omdat ze er ideologisch mee eens zijn of omdat ze geen ander werk vinden (landeninformatie nr. 1). Gedwongen rekrutering is dus al eerder uitzonderlijk; dat ze dit dan gaan doen met mensen zoals u en uw familieleden maakt uw relaas nog minder geloofwaardig. Gevraagd waarom u en uw oom gekozen werden door de taliban antwoordde u dat u zelf al eerder onder dwang beloofde om mee te doen. Uw oom werd gekozen omdat hij vroeger voor de Amerikanen werkte, hetgeen zoals in het bovenstaande werd geargumenteed niet logisch is. Gevraagd waarom uw broer niet meegenomen werd antwoordde u "omdat hij een leerkracht was en omdat hij ziek was" (CGVS p. 14). Dat uw broer niet meegenomen werd omdat hij leerkracht was op een school is weinig logisch. De taliban keurt de scholing af en hebben dan ook veel scholen gesloten in Kunduz in die periode. Met betrekking tot zijn ziekte, dient te worden toegevoegd dat u na twee dagen bij de taliban al gewond naar huis kwam en enkele maanden thuis bleef. U trouwde ook in deze periode. De taliban kwamen ook na enkele maanden naar huis om u terug naar het slagveld te nemen. Ze waren volgens u nog steeds bezig om mankracht te verzamelen en kwamen tijdens uw revalidatie al terug naar u. Uw broer werkt nog steeds als leerkracht in een school. De vraag stelt zich dan ook waarom uw broer niet maanden later gevraagd werd of nog steeds niet gevraagd wordt na uw vertrek. Dat hij toen ziek was kan dan nog steeds niet verklaren waarom de taliban hem later niet meegenomen hebben.

U werd na twee dagen in uw been geschoten en kreeg maandenlang verzorging aan huis tot uw vertrek uit Afghanistan. U zou tussen juli-september 2014 meegenomen zijn door de taliban. Na twee dagen kwam u al naar huis. Tot uw vertrek op 17 februari 2015 bleef u thuis (CGVS p. 13-14). In deze periode trouwde u ook (CGVS p. 15). Ten eerste, het feit dat u niet weet wanneer u precies meegenomen werd door de taliban, terwijl u doorheen het gehoor veel andere specifieke data kon vermelden, ondermijnt verder de geloofwaardigheid van dit relaas. Gevraagd wanneer u meegenomen werd door de taliban verklaarde u geen specifieke datum te kennen. U zou de vijfde, zesde of de zevende maand van 1393 (omgezet naar de westerse kalender: juli-oktober 1393) meegenomen zijn (CGVS p. 14-15). In hetzelfde gehoor kon u echter verschillende andere specifieke data weergeven. U wist bijvoorbeeld dat u op 20 aqrab 1393 (11 november 2014) trouwde, ook dat u op 28 dalwa 1393 (17 februari 2015) het land verliet en ook nog dat u op 2 mizan 1374 (24 september 1995) geboren werd (CGVS p. 4, p. 15, p. 2). Dat u al deze data kan opnoemen maar de datum wanneer u onder dwang werd meegenomen door de taliban zelfs bij benadering niet kan aanduiden is niet overtuigend. Dat was immers een zeer belangrijke dag en gebeurtenis voor u en voor uw familie dat ook geleid heeft tot uw vlucht uit uw land. Dat u dergelijke gebeurtenis niet kunt situeren in de tijd terwijl u andere data van gebeurtenissen wel kunt weergeven brengt de geloofwaardigheid van uw verklaringen op zodanige wijze aan het wankelen dat er geen geloof gehecht kan worden aan het feit als zou u meegenomen geweest zijn door de taliban.

Ten tweede beweerde u dat u pas in Turkije te weten kwam dat uw oom gesneuveld was tijdens gevechten bij de taliban. U zou zelf de vraag nooit eerder gesteld hebben. U zou echter pas ongeveer zes maand na uw vertrek uit uw land nieuws gekregen hebben van uw familieleden dat hij omgekomen was (CGVS p. 15). Dat u niet eens de vraag stelde na uw terugkomst naar huis waar uw oom was of wat er met hem gebeurde zet de geloofwaardigheid van dit relaas verder op de helling. U werd immers samen met uw oom meegenomen vòòr de ogen van uw familieleden. Men kan dan redelijkerwijs verwachten dat u na uw terugkomst wel zou gevraagd hebben of er nieuws was van uw oom. U trouwde dan ook nog in dezelfde periode waarvoor al uw familieleden samenkwamen. Dat u zelfs dan tijdens uw trouwfeest niet de vraag stelde waar uw oom was die dan ook kinderen had, of dat niemand u iets liet weten over hem is niet geloofwaardig. Geconfronteerd hiermee tijdens uw gehoor verklaarde u dat u toen niet in conditie was. Er zouden veel mensen gekomen zijn naar uw trouwfeest waardoor u ook niet naar iedereen kon vragen (CGVS p. 15). Uw antwoord overtuigt niet. Het gaat hier niet om eender welk familielid. Het gaat hier om een oom die samen met u onder dwang werd meegenomen door de taliban.

Ten slotte beweerde u dat de taliban na uw vertrek ook nog een aantal keer bij u thuis zijn gekomen om naar u te vragen (CGVS p. 7). Gezien het CGVS geen geloof kan hechten aan uw gedwongen

rekrutering door de taliban kan er evenmin geloof worden gehecht aan de daaropvolgende bedreigingen. U slaagde er hoe dan ook opnieuw niet in om voldoende informatie te geven omtrent deze bezoeken van de taliban. Ze zouden de laatste keer drie maand geleden zijn gekomen. Voordien zouden ze ook gekomen zijn maar u weet niet wanneer. U wist evenmin hoeveel keer ze precies kwamen. U vermoedde drie, vier of vijf keer. Gevraagd wie precies van de taliban naar uw huis kwam, antwoordde u vaagweg "degenen die hier en daar wonen" (CGVS p. 7). U kon het niet specificeren, hetgeen zeer opmerkelijk is omdat u -al was het kortdurend- beweerde deel genomen te hebben aan de activiteiten van de taliban in uw dorp. Ze zouden uw vader gevraagd hebben waar u was waarop uw vader geantwoord hebben dat hij niet wist waar u was (CGVS p. 7). Dit is opnieuw ongeloofwaardig. U hebt immers vier verschillende Facebookprofielen waarop telkens uw eigen foto als profielfoto opstaat waarin volgens de openbare gegevens duidelijk is dat u in het buitenland bent. U bent ook bevriend met uw oudere broer op uw Facebook. Hij zet ook commentaar op uw posts (landeninformatie nr. 2, nr. 3, nr. 4, nr. 5). Indien de taliban op zoek naar u waren, hadden ze ook uw naam kunnen zoeken op Facebook. De taliban zijn immers actief op sociale media, die ze gebruiken om mensen te viseren, hun doelwitten te traceren en hun propaganda te verspreiden en dit ook in Kunduz (landeninformatie nr. 6). Indien u wel een doelwit was voor de taliban zouden ze gemakkelijk te weten komen dat u in het buitenland was. Zo zouden ze niet drie à vijf keer naar uw huis gekomen zijn om u te zoeken.

Gelet op het bovenstaande hebt u niet aannemelijk gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

De door u neergelegde documenten kunnen aan bovenstaande vaststellingen niets wijzigen. De Afghaanse documenten beschikken over een relatieve bewijswaarde gezien zelfs de originele documenten zeer gemakkelijk te verkrijgen zijn op irreguliere wijze (landeninformatie nr. 7). Uw taskara kan hoogstens uw herkomst en uw identiteit bevestigen, hetgeen hier niet betwist worden. Uw secundair diploma bevestigt uw scholingsniveau. Hierbij dient te worden toegevoegd dat de informatie op één van uw Facebookprofielen uw scholingsniveau tegenspreekt. Tijdens het gehoor gaf u aan twee verschillende Facebookprofielen te hebben: D. O. (...) en A. W. H. (...). Tijdens het gehoor toonde u uw Facebookprofiel D. O. (...) (Unieke user ID: (...)), dat ondertussen niet meer bestaat (landeninformatie nr. 2). Het ander profiel A. W. H. (...) kon u echter niet tonen omdat het niet meer in gebruik zou zijn. Dit werd na het gehoor teruggevonden (landeninformatie nr. 4). Bovendien werd er nog een ander Facebookprofiel van u gevonden met als profielnaam A. O. (...) (Unieke User ID: (...)) en nog een ander profiel met als profielnaam A. A. O. (...) (Unieke User ID: (...)). Van deze laatste twee maakte u echter geen melding. De activiteiten op uw profiel A. O. (...) tonen aan dat dit profiel ten tijde van uw gehoor en ook vóór en na nochtans actief was (landeninformatie nr. 3). Op het profiel A. A. O. (...) duidde u aan dat u een bachelor in Business Administration had gestudeerd aan de Kardan Universiteit in Kabul, hetgeen uw verklaringen tegenspreekt (landeninformatie nr. 5). De taskara en de werkkaart van uw oom hebben verder geen link met uw persoonlijke vrees. De enveloppe die u neerlegde voegt inhoudelijk niets toe aan uw asielrelaas. De brief die opgesteld werd door een dokter in België spreekt zich niet uit over de omstandigheden waarin u uw beenwonde zou hebben opgelopen (zie documenten). Een arts kan immers op basis van uw littekens nooit vaststellen door wie u aangevallen werd. Het kan dan ook niet dienen als bewijs van uw problemen met de taliban.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van

uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de hoofdstad Kabul te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Kabul via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstig en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Security Situation in Kabul City van 6 juni 2017) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Wel heeft IS in de loop van 2016 enkele grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij de sjiitische minderheid in de stad geviséerd werd. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand. Sinds begin 2014 viseren de opstandelingen weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de hoofdstad Kabul vestigt.

Immers, uit uw verklaringen blijkt dat u een opgeleide man bent die uit een welgestelde familie komt. Uw vader heeft landbouwgronden waarvan uw familie inkomsten krijgt. Hij is daarnaast ook een zakenman. Als groothandelaar verkoopt hij fruit aan de winkeliers die ze dan in hun winkels verkopen. Volgens uw verklaringen verdient hij hiermee goed geld (CGVS p. 5). Gevraagd naar hoe uw reis gefinancierd werd verklaarde u dat uw vader geld had en dat hij niets heeft moeten kopen omdat jullie tot een "gemiddelde" familie behoorden. Zo betaalde uw familie vierduizend dollar cash voor uw reis, in tegenstelling tot vele Afghanen die hiervoor al dan niet een deel van hun eigendommen moeten verkopen (CGVS p. 5, p. 16). U beweerde ook dat u zich inschreef voor een bachelor in de economie aan de Salam Universiteit in Kunduz, tevens een privé universiteit. Moesten de taliban u niet tegenhouden zou u 25000 per jaar moeten betaald hebben (CGVS p. 8). U volgde naast uw studies ook nog drie jaar lang privé lessen Engels (CGVS p. 3). Uw broer studeerde voor u al aan dezelfde universiteit en werd met zijn diploma leerkracht (CGVS p. 6). Gevraagd verder of jullie de arme families hielpen, hetgeen in de Islamitische traditie een verplichting is voor de welgestelde, met name 'zakat', verklaarde u dat uw vader het wel deed (CGVS p. 5-6) (landeninformatie nr. 8). Uw schoonbroers en ooms hebben ook allemaal eigen bronnen van inkomst, bv. van landbouw, van eigen autozaak of van werken als chauffeur (CGVS p. 6-7). Het zijn aanwijzingen dat uw familie tot een hoge economische klasse behoort.

Zoals eerder in de beslissing al werd voorgesteld, verklaarde u op één van uw Facebookprofielen dat u "Business Administration" gestudeerd had aan de Kardan Universiteit in Kabul. Deze informatie uit uw Facebookaccount is dus in tegenstrijd met uw verklaringen en wekt daarom twijfels op uw profiel en doet vermoeden dat u wel affiniteit heeft met de stad Kabul en dat u ook hoger opgeleid bent dan hetgeen u beweerde. U hebt bovendien een neef, A. O. (...) die vroeger ook in Kabul studeerde vooraleer hij asiel aanvraag in Duitsland en na weigering teruggestuurd werd naar Afghanistan (CGVS p. 9-10). Bovendien beschikt u over meerdere vrienden uit Kabul op uw Facebookprofielen. Los hiervan dient te worden vermeld dat een hervestiging naar Kabul voor mannen van volwassene leeftijd zonder netwerk in Kabul nog steeds als redelijk wordt beschouwd, aldus het rapport van de UNHCR (landeninformatie nr. 9). U bent immers een volwassen opgeleide man die zijn zelfredzaamheid getoond heeft door alleen te reizen van Afghanistan naar België en door zich in een vreemde gemeenschap te vestigen. U spreekt de beide landstalen en daarnaast ook nog Engels. U hebt bovendien ook werkervaring. U werkte immers naast uw studies als kleermaker in Kunduz. Deze job heeft u zelfs in Istanbul, Turkije nog uitgeoefend gedurende een aantal maanden deels omdat uw wonde nog niet was genezen en deels omdat uw geld toen op was. Het kan aangenomen worden dat u deze werkervaring ook in uw eigen hoofdstad kan verderzetten waar u ook de taal en cultuur kent (en vermoedelijk ook nog de stad en mensen uit die stad) en waarbij u steun kan krijgen van de welstand van uw familie.

Gevraagd naar uw mogelijkheden om zich te vestigen in Kabul haalde u de veiligheidssituatie, uw vrees voor de taliban en uw gezondheidssituatie als belemmeringen aan. Met betrekking tot de veiligheidssituatie dient te worden benadrukt dat de stad Kabul in handen is van de overheid en dat de gewone burgers niet de voornaamste doelwit zijn van de aanslagen en dat het aantal burgerslachtoffers

beperkt blijft (landeninformatie 10). Met betrekking tot uw vrees voor de taliban dient te worden aangewezen dat deze reeds als ongeloofwaardig werden gevonden. Met betrekking tot uw gezondheidssituatie, namelijk uw Hepatitis B en Hepatitis C, dient te worden opgemerkt dat deze medische redenen geen verband houden met de criteria van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. U dient zich voor de beoordeling van medische elementen te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 48/4, 48/5, 57/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 4.3, (c) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, van artikel 27 van "het Koninklijk besluit van 11 maart 2003", van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: de Conventie van Genève), van "de algemene motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel, gelijkheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur", van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de rechten van verdediging, en van artikel 15 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming.

2.1.1. De verzoekende partij voert in haar middel onder meer aan dat ze niet kan vergeleken worden met gezonde mannen. Ze vervolgt dat alhoewel de gezondheidssituatie van de verzoekende partij buiten de draagwijdte van de Vluchtelingenconventie valt, de verwerende partij er toch rekening mee diende te houden bij de beoordeling van het intern vestigingsalternatief. De verzoekende partij beklemtoont dat ze een operatie aan de lever ondergaan heeft. Ze verwijst hiervoor naar pagina 17 van haar gehoorverslag. Ook stelt de verzoekende partij dat: "In het algemeen vereist UNHCR dat bij de bepaling van de IVA er rekening wordt gehouden verzoekers persoonlijke omstandigheden op volgende wijze:

"25. The personal circumstances of an individual should always be given due weight in assessing whether it would be unduly harsh and therefore unreasonable for the person to relocate in the proposed area. Of relevance in making this assessment are factors such as age, sex, health, disability, family situation and relationships, social or other vulnerabilities, ethnïe, cultural or religious considerations, political and social links and compatibility, language abilities, educational, professional and work background and opportunities, and any past persecution and its psychological effects. In particular, lack of ethnïe or other cultural ties may result in isolation of the individual and even discrimination in communities where close ties of this kind are a dominant feature of daily life. Factors which may not on their own preclude relocation may do so when their cumulative effect is taken into account. Depending on individual circumstances, those factors capable of ensuring the material and psychological well-being

of the person, such as the presence of family members or other close social links in the proposed area, may be more important than others. " (UNHCR, Guidelines on International Protection: "Internal Flight or Relocation Alternative" within the Context of Article 1A(2) of the 1951 Convention and/or 1967 Protocol relating to the Status of Refugees) [...]

Overigens stelt UNHCR als beperkende voorwaarde dat het slechts onder bepaalde voorwaarden denkbaar is dat alleenstaande mannen, of koppels, zonder ondersteuning van gemeenschap of familie kunnen leven in een stedelijke omgeving waar de nodige infrastructuur voorhanden is om te kunnen voorzien in elementaire behoeften."

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (zie hiervoor het wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt de asielaanvraag van de verzoekende partij in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan waarom de verzoekende partij al dan niet beantwoordt aan de criteria van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

2.2.2. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU). Bijgevolg dienen de artikelen 48/6 en 48/7 in het licht van deze Unierechtelijke bepaling gelezen te worden.

Uit een samenlezing van de voormelde bepalingen volgt dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

De met het verzoek belaste instanties hebben tot taak om de relevante elementen van een verzoek om internationale bescherming in samenwerking met de verzoeker te beoordelen. Deze beoordeling verloopt in twee onderscheiden fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De tweede fase betreft daarentegen de beoordeling in rechte van deze gegevens, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis. Hierbij moet overeenkomstig artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet, naast de door verzoeker om internationale bescherming afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, onder meer rekening

worden gehouden met alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen van het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Voorts dient er ook rekening te worden gehouden met de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, waartoe factoren behoren zoals achtergrond, geslacht en leeftijd, teneinde te beoordelen of op basis van de persoonlijke omstandigheden van betrokkene, de daden waaraan hij blootgesteld is of blootgesteld zou kunnen worden, met vervolging of ernstige schade, overeenkomen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker om internationale bescherming bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven en dat hem bijgevolg het voordeel van de twijfel wordt gegund indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

“§ 4. Wanneer de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, behoeven deze aspecten geen bevestiging indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan :

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.3. Onderzoek van de aanvraag om internationale bescherming

Artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet luidt in zijn eerste paragraaf als volgt: *“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”*

Artikel 1 van het voormelde Vluchtelingenverdrag stelt dat een “vluchteling” de persoon is: *“Die, [...] uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat: *“De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, [...], terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en [...]”*. Volgens de tweede paragraaf van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet bestaat ernstige schade uit:

- “a) doodstraf of executie; of,*
- b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,*
- c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”*

Zoals blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing weigert de verwerende partij omwille van verschillende redenen de toekenning van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekende partij.

Voor de toekenning van internationale bescherming is het essentieel dat de verzoekende partij haar identiteit, nationaliteit en herkomst uit de regio aannemelijk kan maken.

In casu wordt door de verwerende partij aanvaard dat de verzoekende partij geboren en getogen is in het dorp Qarya Yatim in het district Chardara in de provincie Kunduz. De verwerende partij betwist ook niet dat de verzoekende partij onafgebroken daar gewoond heeft tot aan haar vertrek.

De verwerende partij is echter van mening dat: *“u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de hoofdstad Kabul te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.”*

In dit verband wijst de Raad op artikel 48/5, §3 van de Vreemdelingenwet:

“§ 3.

Er is geen behoefte aan internationale bescherming indien de asielzoeker in een deel van het land van herkomst:

- a) geen gegronde vrees heeft voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade loopt, of*
- b) toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in de zin van § 2;*

en hij op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land, en redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij er zich vestigt.

Bij de beoordeling of de asielzoeker een gegronde vrees heeft voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade loopt, of toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in een deel van het land van herkomst overeenkomstig het eerste lid, wordt rekening gehouden met de algemene omstandigheden in dat deel van het land en met de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker.”

Wanneer geconcludeerd wordt dat het gebied veilig is en dit gebied voor de vreemdeling ook veilig te bereiken en toegankelijk is vanuit België, dient te worden gezien of in redelijkheid van hem kan worden verwacht dat hij zich daar ook vestigt. Hier komen algemene omstandigheden in dat deel van het land om de hoek kijken en worden persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming relevant.

Uit de verwijzing naar de procedure op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet in de bestreden beslissing, lijkt het erop dat de verwerende partij meent dat de gezondheidssituatie van de verzoeker om internationale bescherming geen persoonlijke omstandigheid uitmaakt waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling of het vestigingsalternatief al dan niet redelijk is.

Het wetsartikel preciseert niet wat persoonlijke omstandigheden zijn. Hiervoor kan onder meer rekening gehouden worden met de richtlijnen die het UNHCR op 23 juli 2003 heeft uitgevaardigd over binnenlands vlucht- of vestigingsalternatief binnen de context van artikel 1A(2) van de Vluchtelingenconventie. Het UNHCR stelt *“Of relevance in making this assessment are factors such as age, sex, health, disability, family situation and relationships, social or other vulnerabilities, ethnic, cultural or religious considerations, political and social links and compatibility, language abilities, educational, professional and work background and opportunities, and any past persecution and its psychological effects. In particular, lack of ethnic or other cultural ties may result in isolation of the individual and even discrimination in communities where close ties of this kind are a dominant feature in daily life.”* (UNHCR Guidelines on International Protection No. 4 Internal Flight or Relocation Alternative within the Context of Article 1A(2) of the 1951 Convention and/or 1967 Protocol relating to the Status of Refugees van 23 juli 2003). In het arrest MYH heeft het Europees Hof voor de rechten van de mens onder meer de volgende elementen aangehaald in het kader van de persoonlijke omstandigheden: godsdienst, leeftijd, gezondheidssituatie, geslacht, economische omstandigheden en het sociale netwerk (EHRM 27 juni 2013, MYH en anderen t. Zweden, § 568-73).

Bijgevolg dient men in het kader van de beoordeling van de persoonlijke omstandigheden ook rekening te houden met de gezondheidssituatie van de verzoekende partij.

De Raad benadrukt dat de procedure op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet specifiek bedoeld is voor de derdelander die louter lijdt aan een ernstige ziekte en het risico loopt dat zijn gezondheidstoestand verslechtert omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is. Dergelijke situaties vallen inderdaad niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. In het arrest M'Bodj heeft het Hof van Justitie bevestigd dat *“de toekenning door een lidstaat van die nationale beschermingsstatus om andere redenen dan de behoefte aan internationale bescherming in de zin van artikel 2, sub a, van de richtlijn, namelijk op discretionaire basis, uit mededogen of op humanitaire gronden, valt overigens niet binnen de werkingssfeer van de richtlijn, zoals punt 9 van de considerans van die richtlijn duidelijk maakt.”* (overweging 46, HvJ 18 december 2014, C-542/13). *In casu* bevindt men zich niet in een dergelijke situatie.

Uit artikel 8 van de kwalificatierichtlijn, waarvan artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt, blijkt ook duidelijk dat de bewijslast van het intern vestigingsalternatief bij de verwerende partij ligt.

In casu voert de verzoekende partij terecht aan dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing met haar gezondheidssituatie rekening had moeten houden. Ze beklemtoont dat ze tijdens haar gehoor op haar gezondheidssituatie gewezen had en op het gegeven dat ze een operatie ondergaan heeft.

Noch uit de stukken van het administratief dossier noch uit de bestreden beslissing blijkt dat gezondheidssituatie betrokken werd bij de beoordeling van het intern vestigingsalternatief door de verwerende partij. Het administratief dossier bevat ook geen nadere informatie omtrent de gezondheidssituatie van de verzoekende partij.

In acht genomen wat voorafgaat en mede in aanmerking genomen dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de nodige onderzoeksbevoegdheid ontbeert, ontbreekt het de Raad aldus aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg dient de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet te worden vernietigd.

Voorgaande vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde middelen en grieven niet verder te onderzoeken.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 23 augustus 2017 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen april tweeduizend achttien door:

mevr. M. RYCKASEYS,
mevr. K. VERHEYDEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. RYCKASEYS